

திராவிடநாடு

ஞாயித வெளியீடு.

சுசீரீஸ்

C. N. அன்னாதுரை M. A.,

“நாணு மூடவழக்கம் தாதெல் பேரிதா?
நல்லறிவேன் னும் வழிச் செல்லுதல் பேரிதா?”

[சுவீ பாரதி தாசன்]

மலர் 1 || காஞ்சிபுரம் 16—8—42 சித் திரபாணு—ஆடி 32—ஞாயித || இகம் 25

இஞ்சிபத்தனே மேல்!

சுவீ பாரதன். உட்கொ

பாண்டியனின் தேவியின் காதலிலும்பைக் கள் வாடுகின்ற பொற்கொல்லன், வஞ்சிபத்தன், வஞ்சிபத்தனின் குமரியையே களவாடுகின்ற இஞ்சிபத்தன்! இவன்செய்யும் மந்திரஞ்சொல், மிகச்சுதரணமானது அயலுண்டைய மொழிப்படி! கொடுபெறு பொன் பெறுவது சித்தனா! அவனிடம் பொன் கொடுப்போர் பித்தனைதான் பெறுகிறார்கள். அத்தகைய புரட்டிலேயே பூரணதின் இஞ்சிபத்தன்! கிண்செமென்னவென்று கேட்காதிவா. கிண்செமென்ன இஞ்சிபத்தன், கிண்செமென்ன இஞ்சிபத்தன் கண்களில்!

இந்த இஞ்சிபத்தன் காமிக் என் புகுத்தப்பட்டது என்று கொஞ்சகேள் யோசித்தேன், சிறகு தெளிவாக எனக்கு அதன்சாரணம் விளக்கிவிட்டது. இஞ்சிபத்தன் பொன் பெற்று, கொடுத்தோருக்குப் பித்தனையுத்தந்தது தான், கண்ணி படக்காட்சியின், குட்சம்த்தை விளக்கும் புத்தி என்று கண்டு கொண்டேன்.

சேரன் செஞ்ஞடிலானின் தம்பி, இளங்கோவடி. கப, செத்தமிழில், இயற்றிய சிலப்பதிகாரம் எனும் பொன், இளங்கோவன் எனும் புனைபெயர் பூண்ட தொழாய், பித்தனைபாடப்படுத்திவிட்டு சிலப்பதிகாரச் செம்பெண்ணை, கிண்செமென்னவென்று யாக்ய இளங்கோவன், கிண்செமென்ன பித்தனையாக மந்திரித்தனும் பொற்கொல்லன் காமிக் மூலம், தம்மை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டிருந்த, என்னே பரிதாபம்!

கதை, சிலப்பதிகாரத்தைத் தழுவிவது என்று விளம்பரப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறதே அகதையேனும் மாற்றியிடவேண்டும், இல்லையேல் தொழாயை இளங்கோவன் எனும் தாதுப்பயனரை மந்திரிக்கொள்ள வேண்டும். இரண்டிலேனும் உலவாழ்ந்நன் கள் எனக்குத்தை மாற்றிக்கொள்வதற்கில்லை என்பதைக் கூறித்தான் பூசுவேண்டி இருக்கிறது.

இளங்கோவன், உயிர்த்துறும்பும், உணர்ச்சிபொக்கும் உரை எழுதவல்லா மென்று எழுத்துக்கொளையகாரராய் இருப்பின், கள்ளுப் பெருகுப்பதற்குக்குச் சுவையாடும், இஞ்சிபத்தன் காமிக் துறவியைப் பிழைன், எந்தென்ன ருண்பபயிலே இதுவென்று, சொத்தை பிடித்த ஆதிமேலுத்திலே எந்தப்பாபத்தை கல்வெடுத்துக் கொள்ளமுடியும் என்றெண்ணி இருக்கி

ருப்பேன். ஆனால், இளங்கோவன், கிண்செமென்னும், செத்தமிழும், உயிர்த்துறும்பும் இருக்கமுடியும் என்பதையும், உரைபாடில் உரைபாடில் உரைபாடில் பணதரும் மெய்ப்பித்தவர். எனவேதான், அவர்மீது, இம்முறை அவர் கண்ணி கதை கொடுத்ததிலும், உரைபாடில் திட்டியதிலும், கள்ளுக்காவும், கண்ணிகளேன். அவர் எழுத்து, தமிழுக்குத் துக்குப் பண்பாட வேண்டுமென்பதற்காகவே, அவர் கொன்றின் மனமாக போக்கமுயல்கிறேன் அதிலே கான் வெற்றிபெற்றதும் பெரும்த் போலும், கிண்செமென்ன விஷய விளக்கம் பெறுகிறீர்கள், அதுபோதும் என்று!

“மாதவியா! கண்ணியா! மாதவியாநூல் மடிமெல்லா கண்ணியாநூல் கடுகிப்போ!” என்று, சங்கிக் கோவலன், ஆரோணிபக்காரரை முறைத்து, தரிசலக்காரரைக் காய்த்து, தனப்போர்முன் கைகாட்டிநின்ற கதவனதும், மாதவி கோவலனைப் பட்டாபாடுபடுத்தினதும், கோவலன் செய்துத்த, தங்கச்சினை, மாதவியை விளக்குமான கொண்டு அபுபாபதமும், காடப்பறும், கண்காடுதலும் கண்ணுக்குப்பன்னுமாக இருக்கும், காடம். அந்த ஆபாசத்தை எண்ணுத்தொழும் மனம். வேகாதிருப்பதில்லை. எத்தகைய பாததிரம் மாதவி, இளங்கோவனின் சித்திரத்தமிழிலே எவ்வளவு இயிருத்தனத்தின் இருப்பிடமாதப்படுகின்ற காடசெமென்னிலே!

இகவல்லவன், ஆடவழி, அபாருச்சிபுதனும் உயிர்பெற்றதன் அமைப்பின், கருணாநிதிகள் கொண்டவன், கலைபின் மனம், மாதவி கோவலன்மீது அலன் கொட்ட காதல், காதலாக அல்லாதேவலன் கொடுவண்ட கேட்கும், துறவுமுற்றிவிடுகின்ற, துறவன்மன் பணத்த அந்ததேகைபாடு உலகம்போற்றும், மணிமேகலையைப் பெற்ற மணிவாய்ப்புண்டதவன் மாதவி அத்தகைய மாதவிமணி, காடகமேகலையிலே, மோசகாரியாக, கயலந்தகியாக, குழுவேடியாக, கோவன் குணங்கொண்டபொருடாக, பணம் பறிக்கும்பொருடாக, அன்பு என்பதைபே அறிவாத அந்தாமகாரியாக, கோவலன்மீதுகொண்டபொருடாக, மாதவி கிபசாரியாக காட்டும், மண்ணின் மனதிலே மாதவி என்றதும் பெறும்த் போலும், கோவலன், கோவலன் கண்டனமும் பிறக்குமான செய்தன், காடகக்கள்

கடத்தியவர்கள். சிலப்பதிகாரத்தைச் செதிரவதை செய்து விட்டனர். மான் முகத்தகை மந்திமுத்தி னவாங்கு, பன்சிரிப்புக்காரியை முகாரி ருமுனைட முத்ததோனகங்கிடும், கோரப்போன்றது, அவர்கள் செய்த கவிக்கோவிலி தாமியின் மோசத்தை விளக்கு வனையா, இளங்கோவடிக்கள் கருத்தாக அமைத்தார் தமது சீர்ப்புறளிலே இல்லையே எத்தனை உயர்க்க மாண கருத்துக்களை உண்டாக்கிய சிலப்பதிகாரம்! அகனை கடக்காரர்கள் எவ்வளவு கெடுக்கவேண்டுமோ அவ்வளவு கெடுத்து வைத்தனர்.

இந்தக் கவிக்கோவி, கண்ணகி படந்திலேஇராது என்றே நான் எண்ணினேன்! என் எண்ணத்தைச் சேடற்ற முடியாது என்றுரைத்து விட்டார் இளங் கோவன்—பழமாவரல், புதியவர், மாநிலியை, கடசு மேடைமீலே சித்தரிப்பதுபோலச் செய்யவில்லை. ஆறு வரை மடிச்ச்சீரேயே ஆனால், இவர் திட்டும் கதையிலும், மாசுமியின் உடனும், மானி வீசு படலம், கழுத்தின் சீர்த்துக் கவி கருற்ற முடியாத கோவனக் கடிப்பபடுவது ஆகிய காட்சிகள் என்னன. நான் கேட்கிறேன், இதுசிலப்பதிகாரம் என்று கடசுமேடைக் கோவலுக்கும் கண்பர் திட்டியதற்கும், அதிக வித் தியாசம்மீதேயே இத்தகு இவரின் எழுத்துப் பண் படுவதுண்டா நான், யாரை கோவது என்று தெரியாது தாமிக்கிறேன்.

கண்ணகி ஒரு பத்தினி! மாதவி பரத்தை, ஆனால் அன்பு வயப்பட்டு, ஆழ்ந்த காதலால் கோவலின் அபிஷேகத்தை அழைக்குவாள். பாண்டியன் செறிஞ்செழியலின் மனைவி, கண்ணன் இரத்தது கண்டு மனம் உடைந்து மாண்ட பற்றோர் பத்தினி, இரத்தையை முலவின், முருகன் விளக்கச் சித்திரம் சிலப்பதிகாரம்.

அவர் மாண்டபின் எனக்கேன் வாழ்வு! எனக்கு ஏது நின்மீது? எனக்கு ஏதற்கு அலங்காரம்? என்றாள் மாதவி.

மன்னன் மாண்டபின் மரிலத்தில் காவிரிப்பது முடியமோ, ஸ்ராமபுரமோ, அயாசென்றாழி காலம் செல்வென், என்று கதறும்படி கோப்பெருந்தேவி, பாண்டியனின் மனைவி.

அவர் இறந்தாரா? அவரைக் கொன்றார்களா பழிக்குப்பழி! இரத்தத்துக்கு இரத்தம், என்று கருதுகிற புரிந்து, கணவன் கன்னவல்ல, கன்னென்று வார்த்த மன்னவின் கோல் செக்கோவல்ல, என்பதை உலகுக்கு உலாந்ததிய விராக்கனை, கண்ணகி.

இளங்கோ வடிக்கள் தீட்டிய இம் முப்பெரும் மாசுக்களின் இமயமுகன் எவ்வாறாவோ பாடக்களை உலகினோர் உணரவைக்க உதவுகின்றனர். ஆனால், கண்ணகி படந்தலைக் கண்பர்கள், என்ன பாடத்தைப் பெறுமுடியும் என்று என்னக்கேட்டால், கமது குறியும்பினை பாவாழியில், ஆண்டவன் குறியில் திலே இருப்பதோ ஸ்ராததிலில்லை, அதன் பாலுத மானிடப் பம்பரே கொஞ்சியில்லை, ஆகவே உலகினோரின் கடிமன் குறையிலென்றமாலும், கடவுளின் குறியுங்கோனா அநீதவேண்டும், என்றிவைகள் தான்!

கோவலன் வெட்டிண்டதும், பாண்டியன் கோல் கெட்டதும், கண்ணகி கடிப்பபட்டதும், இவ்வேரென்ற பிற நித்தக்கண்கள் கோரிக்க காணன் என்ன? இளங் கோவன் தீட்டியுள்ள கதைபயிப்பு பார்த்தால், இவ்வளவு சொல்லுக்கும் துயருக்கும் காணன் பரம் திலை குறியுத்திலே கோரிட ஒருவன்புதான்! கடவுள் விட்டு வடிபு, கோவலன் உயிருருளுக்கும் பாம்பாறாது. இவன் எந்தவியாமன் கிடையிலே, கோப்பதோ காவிரியென் தோழர்களை!

அன்றோர் நான், அரன், உமையும், ருசாரங்க ளும் கன, தாண்டவமடிக்கொண்டாருந்தார். தாண்ட

வந்தைக்கண்டு விகாயகரும் முருகரும் “சபாஷ்” கூறு கின்றனர், பார்க்கலிக்கோ பெருமை மேற்கொடுத்து.

இதென்ன பதாதி கடவுளுக்குமா பொருமைக் குறும் உண்டு? அதுதான் கணவனின் கீர்த்துண்டு மனைவி பொருமைப்படுவது, முழுவும் நீங்கப்படுத, முற்றிலுக்கிடாது, முடிப்பெருகின் செவிக்ந்த மேடசு சாய்நாடும் செல்லவேண்டிய, சாமைய மகளுக்குள்ளுள்ளேயே இராதே, முழுமுற்றகடவுளின் மனைவிக்கு அவருடைய தாண்டவத்தைக்கண்டு பொருமை உண்டாகக்கிடாது என்றுரைக்கிறோமே! கடவுளின் இலட்சணம் இதுவா?—என்று என்னக் கேட்காதிர்கள், நான், இளங்கோவன் தீட்டியுள்ளதைத் திட்டி, உயிரிமம் நீடுகிறேன், கைச்சாத்தைக் காட்டிவேனில்லை. செவமயுக்களிலே நான் என்னவிக்கொள் வதுண்டு, நல்லவேளையாக காம்பாடில் குறியில் திலே பிறந்தேயும், தேவகுறும்பத்திலே பிறந்திருந் தால் என்னென்ன பட்டிருப்போமோ, எத்தனை ஆபாச ஆட்டங்கள் ஆயாருக்களென்னமோ, என்று அவ்வளவு கோரலுக்கோ கோன்றக்கேட்டான் தேவ குறியும்பக்களிலே, ரிபி ஆலமக்களிலே, தம்போரக் களின் பாணசாக்களினே, கைலாசம், வைகுந்தம், பிரம்மலோகம் ஆகிய இடங்களிலே உட்கண்டவென்று, கமது புராணக்களின் வாக்னிலுமே தெரிந்துகொள் கிறோம், புராணக்களிலே காணப்படுவது போன்ற, அக்ரம கடத்தைகளை, இங்கு சர்ப்புடமன்னப்பெறுத்க்க முடியாது ஆக்கப்போன் செய்திருக்கமுடியாது, எந்தக் கையை காருகலும் செய்திருக்கமுடியாது, நான் கீர்த்திம் பேசவில்லை கண்பர்களை! ஆத்திரம் பேசுவார், அன்றா கொட்டுகிறார்களே, அவற்றின் ஆபாசத்தை அறிந்தோர், அவ்விதமான ஆபாசலோகத்திலே பிற வரம், இங்கு பிறந்தோமே என்று என்னவி ஆறா தியவர் என்றாகுமுகிறேன். பாலுள்ள, காமக்கு கோத, மதமாச்சரியாதிகளையும் சாத்திரவேலுக்களையும், இத்திரியக் கேட்கைக்களையும், காதக் களையோ, கோவிகளும், தீபோதனர்களும், ரிபிசுமன்களையும், மோத்யமாக்கலும் வேண்டுகின்றனர். இத்தகை ரிபிசு கின்றதவற்றிசைத்தோர், கெடுப்பிவேறுபடுத்துவார்களேயோ தோர், தல்கிழாக் கின்று கைம்பற்றித்தோர், கவிமுனை யின்மேல் நின்ற ஓங்காரச் சொற்புத்தகைக் கணை தவயியற்றினோர், சதையை அமுத்த யாக்கத்திலே இட்டோர், என்று எந்தக் கதைபோய விதமான கோரமான தவய்க்கைச்செய்தனர். என்று புராண இத்தவாத்திகன் புலக்கின்றன. இவ்வளவு கடுங்கிய யற்றி, தேவலோக வாசம் பெறுகின்றனர். ஆனால் அங்குபோன நிறு, எத்தகைய வாழ்க்கை! அதே புராணத்தின் தேவவாழ்க்கையையும், அதனால் ஏற்பட்ட பிறர் வக்கிர வாலுதனையும், கூறுவதைக்காந்து கோக்குவோர், எத்தக்கால் குராத மதமாச்சரியாதிகளையும் இத்திரிய செட்டவகையையும் விடுத்தால், தேவலோக வாசம் கிடைத்ததோ, அதேபோல் வாழ்க்கை, மனைவியை விசேஷாதிக்காவும், சாறுத்திர க்புணர்க்காவும், கீழ்க்காண்காவும், கட்ட வேட்டாக்க னாகமே வாழ்கின்றனர் என்பதையும் காட்டுகிறது. இது பொருத்தமானவாருமா என்று மதம பருத்த நியு கொண்டு ஆராய்ந்து பாலுக்கள், அரமாமான கதைகளாய், பாலவலோகத்து உடவாழ்க்கைகள்!

“எடா! இராமனிலே உனக்கு அல்லவா கவ்யா, உன் தலைமேலே ஒன்றைக்கொறி விடுகிறேன் பா” என்று வெளொர் கிணங்குதறி, பிரமனின் சித்தத்தைக் கொய்தது, எங்கே என்று என்னுமிநிதிகள் பாயாற் மக்கள், பழமார், கீழ்க்கின் விசுவாபுட்கொருக்கோ, கடை எந்த கூறப்படும மக்கள் வாரும் இத்தகை நிலத்திலே நடத்ததவல் சவுகரிய உணர்ந்து, சாச சக்தைப்படைத்து, எங்கும் நிறைந்து எதற்கும காணமாதி, எத்தக்காயித்துக்கும் பொறுப்பாயி

(பிம் பக்ம் பர்க்க)

பெண்ணையோ, பொன்கோரியோ, கலிங்காட்டின் மீது போர் தொடுக்கவில்லை. சோழவளநாடு சோழ ஊடாது! கமது மணிமாடங்களிலே தேவியையுறிபச் செய்பவள இவ்விச் சேயிலையார் தத்தமது காதல ருடன் தென்கிலையும் திங்கிலையும் வென்று, வாழ்வின் தளர். மண் பெண், பொன் எனும் முன்றிற்கெல்ல இப்பார், மனத்திற்கு! ஆய்! தமிழகத்தின் எங்கே யிங்கு உள்ளார் கொல்கை கலிங்கம் புண்ணைகப் பூக் தோட்டமல்ல! செந்நாழி செழிக்கும் சோலையுமல்ல! ஆனால், கலிங்கன், கப்பம் தாமதக்கொள்! என் உயிர் போவா முன்னம், உமது குருதியில் விரம் குதித் தாடுவது நிற்கா முன்னம், தமிழகத்தின் கிரந்தி குறைபாடுமுன்னம், கலிங்கனே, கடம்பனே, வங்கனே, எவனே, திரை தாமதக்கொள் எனில், கமது மனத்தை மாபக்க முனைகொள் என்றே பொருள். முடிவந்தரிலே மன்றையார் என்ன என்னுமார்! மேலே, கங்கைக் கரையிலே உலவும் ஆரியர்கள் எவ் னையு கேசியோ! குலோத்துங்கனின் காடன்

பந்தை, காநிலை, கலிங்கையை, காட்சியை, மறந்து பிரித்திருங்கள். வானமே கூடாது! தரையே பஞ்சனை, ஆயுதங்களே தோழிகள், காளுநீர் காநிலை, பேரே, சரசம், இவ்விடே உங்கள் வாழ்க்கையாகக் கொள்ளுங் கள், பேரிடத்துணிவு பிறவாதவரே, ஒதுங்கி நின்றுங்கள் எவரேறுமிருப்பின். அவர்களீது காள் காவோன். உறையுப்போகச் செல்லுகருவேன். கோதை கள் விரர்கள் கூட்டத்திலே இருந்தல் கூடாது, பதரும் மணியும் கலத்தல்வேண்டாம்! விரர்களே, இன்றே துணிந்து கூறுங்கள், பொருத்தும் தயாரா! “என்று மன்னன் உருக்கமாய் பேசிக் கேட்டான். “தயார்! தயார்! தயார்!” என்று விரர்கள் முழக்கம் செய்தனர். மன்னவன் சிரித்தான்.

“மகிழ்ச்சிதான்! விரர்கள், உம்மை வாழ்ந்து கிறோன். கலிங்கம் சென்று, வென்று, வாரைநாடி வருமவையும், காள் காருகியிலேயே தங்கி இருக்க முடியு செய்துள்ளோன். உங்களை விட்டுப் பிரித்துள்ள,

தமிழகம்

(இராகம்—கல்யாணி)

(தாளம்—ஆதி)

(மணிவளர்ப்பு பெரும் ஆனந்தம் என்ற அசைத்துள்ள பாட்டு மெட்டு)

பல்லவி.

தமிழகம் தமிழரின் தாயகமே

கமலும் பூவினில் தாமணமே

(தமிழ்)

அது பல்லவி.

புவி மதிற் கவிதனை புகழொடு மாத்தர்

செவ்நுகர் குழலிசை பழகிய நம் பழத்

(தமிழ்)

சரணம்.

செத்தமிழ் சொலியினுள்—குமியலும்

செந்தாமரை கண்டு இன்புறும்—பயிலும்

சந்ததம் பாடிநீர் வஞ்சியர் எழிலும்

சங்க முத்தமிழதை கூறிநீர் கிளியும் வாழ்

(தமிழ்)

இயற்றிவர்

பெப்ரனார். தோழர் பூ பார்த்தாராதி.

குருகிவிட்டன என்று கொக்கிரிப்பர். சோழமண்ட லத்திலே, போர்விரர்கள் கூட்டம், கூலியிட்டது என்று கூவார்! உண்மை நிலை அதுவா! ஒதுபமாமா காயி போர்த்திறம் இழக்கோமா? தோள்வலையும் மன வலையும் இழந்தோமா! முன்னோள் புகழுக்கு காம் வகைகளா! முதுமொழிகளுக்குக் கையாள்களா! ஆண்மைபற்ற கூட்டமா? அஞ்சுவாரும் ஆண்மைபற் கூட்டமா? எம் ஏறுகன்! காம் தமிழர்! கொலை வானத் தூக்குவோம், கொடுமை கண்டோம்! மாத்திர வின் ஆபுத்க்களை கூறு மாடுபெறும் மகிலிலே வீசச் செய்து மகிழ்வோம். வீரப்போரிலே, வெற்றி காண் போகும், வீழ்த்தாலோ, புறத் தருவும் சீபது பெறு வோம். மறத்தமிழரே, கலிங்காட்டு மன்னன் மீது போர்சொடுத்தாகி விட்டது. உமது குருதியைப் கொட்ட, உங்கை கனத்திலே வீழ்த்த, அச்சாய்! வாங்கியிட்டேன். ஆண்மையானரே! சின்னஞ்சுள், சிங்கசரத் தமிழகத்தை, உங்கள் செல்வம் குறும்

காதலினின் கண்கள் கரும் கண்களினின்றும் தப் படுவ, காள் உறையுப்போகத், இங்கிருக்க என்னு விறேன்” என்று மன்னனுரைத்திட, விரர்கள் கள் மகிழ்ந்தனர்.

வீரமணி, மன்னனை வணங்கி, “மன்னரே, மக் கையாள் விழிகளிலே கண்களுக்கு மென்றிரர்கள், உண்மையே, ஆனால், காநிலை கட்டுண்டு, கெடியால் நாகுத்தண்டோ, விரர்கள் கணம் புகாது, கட்டிமுறை கோக்கி கட்டிடின, தமிழ்நாணக்குகள்,” இத்தகைய கோழைமையா காள் பெற்றோன் மன்னாருள், “என்று கூறித் கண்களில் புனல் சோக நிதர்ப்” என்றான்.

மன்னன், “விரமணி, மாத்நிபுற்றிய ஆராய்ச் சிவிய மெத்த துறுக்கமாய்க் கண்டுள்ளானே,” என்று கூறிட விரமணி வெட்டிக் கிலுளுகிந்தான். அதே வேளையில், கடனராளியும், வெட்டிக் கிலுளுகிந்து இருந்தான், அரண்மனையிலே! (தொடரும்)

தொடர் கதை

*

கலிங்க ராணி

*

—[தேவமயம்.]—

முடி—குலோத்துங்க சோழன் குமாரியின் சேடி கௌசாணிக்கும், குதிரைப் படைத் தலைவன் வீரமணிக்கும் காதல் மன்னனுடன் மணிக்விட்டபாடாகச் செக்கிற்று, பின்னர் கச்செகர் சென்றான் மன்னன். அப்பச் சட்டத்தவர்ப் பகலில் மன்னமீது போர் தொடுக்கப்படுகிறது.

சகலக் காலம் மன்னன், கெடுமதி நிருத்தலா வேளையிற் தமிழக முழுவதும் நிலைநெட்டி நிற்றும் தன்னையினனான கம் மன்னர்மன்னவியை மாண்புடனே ஆழியது போலவேன். மட்டத்தனமிக்க மமண்கொண்டான். மன்னியின் அவன் குறுதிகொட்டுமென்பதுதலிட்டுலோத்துங்கன் எடுத்தது மீண்டு எவரோலும் நோர் காதிருத்தலுண்டோ வேளாக நிறுதன் மான்கட்டம் கணையுருமோ முன்னுள்ளும் பெருகெழுப்பிலே பஞ்சு கணையுருத்தோ. கலிங்கக் காவலின் ஆணவமடனும் வேண்டின கருது அரசனின் சினமெனும் கணவ் பட்டு, உருகிவிடாதோ ஒரு வேத்கனின் ஆணவத்தின் பறுகு, பாயம், அந்தக் கலிங்க மக்கள் சொல் சொலுக் கண்டமறுபவிக்கப் போகிறார்கள். அவர்கள் கராகண்ட நாசமாக்கப்படுமி வயல்கள் வெவிக் காலுமி மாலிகளின் மண்டுபெடுகலாயும் இந்தக் கலிங்க மன்னன், எவ்வளவு சித்தன்! எதோ வம்பை எய்திகொடுத்த வாக்குகிறான். குலோத்துங்கக் கொற்றவனின் தோள்விலையை அறிமாதவன்போல், அந்தக் கை கொண்டு, தான் சட்டிக்கவேண்டிய மக்களை இம் மைசூரு உலகாந்தக் தணிகிறான். என்று கால்கியில் மன்னனுடன் போர் செய்து படைகளில் சிலர் பேசு, மற்றவர்கள் பேர் வந்தெய்திப்போல் போகிறதோ மன்னனின் தலை போனதும், கலிங்கன் குளிரும் கயர்க்களும் சென்றோ, திரையுடன் இவன் போந்து “திக்கெனும் புழப்பப்பய திரசே! நமிகுத்தின் ஒளிமே! மன்னன்மன்னவா! என்னை மன்னித்தருளின” என்று வணங்கி விட்டோவர் என்று மின்னினர். கலிங்கக் கரடாட்டக் கண்டிருக்கிறேன். மன்னனின் குணத்தை மக்கள் கருக்கொட்டியிருக்கிறேன். மனத்தையே அந்த மன்னனுக்குத் தோற்று, எவ்வோ அவன் மன்னியிப்படி சோழன் போருக்கே எழுவான்” என்று கணத்தலைவரும் வடுநிறம்பிய உடனமும் கொண்டொரு வாயுதிக் வீரர் கருக்கிட்ட மற்றவர், “அக்கனமாயின் வங்குரு பெருவியிருத்தான், சக்திகையினை” என்றுகூறி, ஆரவாரித்து ஆபுதங்களைத் துக்கிச் சுழற்றி ஆடினார்.

மன்னன் குலோத்துங்கன், படைத் தலைவன் தொண்டமாலுடன், தலியவறையிலே உலரவாயுக் கொண்டிருந்தான். கவலிகொண்டிருந்தவனாக வீரமணி, அந்தவறையின் வாயப்படியிலே காவலுரித்து நின்றான்.

“மன்னவா! இந்தப்போருக்காகத் தங்கள் கோசக் காமப்புகழெனும்பே! நான் செல்வேன் சேனைக் குறடன், வெல்வேன் கலிங்கவேந்தன், உமதுகட்டியா எழும் கிலத்துரு காள் அழி! என்னை எய்தாக்கப்போதாதோ!” என்று தொண்டமான் கூறிக்கேட்டி புழமுதலும் பூத்த மன்னன்! அவனமே யாருக், அஞ்சுகொடுக்கோ, அன்போ, தேவையான படை பலவோதோ சென்று சென்று வாறும். கலிங்கனின், எய்துமலின் கண்களையுக்காசாரின் கச்செகர் கேட்டித்தது. அருளுடைய அவன், புயலில் குதிக்கத்தலின் தொண்டமான் அனுகூற்றான், அரிமயன்மனின் கோசக் கொட்டிப்பின் வேற்று, கையிலில் கலிகொற்றி வந்த

சேனையைக் கலிங்கன் மறந்தான் போலும்” என்று மன்னன் கூறினான்.

“உறையுருகு தலை அதுப்பிடுகிறேன். வீரமணி குதிரைப் படைக்களைத் தலைமை காக்குவான். எனது தமயகுட்டிய கரிப்படைபின் பொருப்பிடுக்கும். தரைப்படைக்குத் தலைமை காட்டு கொள்கிறேன்” என்று தொண்டமான், போர் முறையை விவரிக்க, மன்னன், உலரியாய், “சேனைத் தலைகே! உமது புத்தம்போல் செய்யும். ஆனால் ஒன்று! கலிங்க நாடு மலைபாண்டுகொண்டது. கலிங்க மன்னனின் மயகைக்குக் கரணமும் அருவேளின்! எவ்வோ மலை யானைத் துளாக்க, யானைப்படைமையச் சற்று அதிக மாசிலே சென்ற செல்லும். சிறமும், கலிங்ககாட்டின் மீது, கமது பவங்கள் தரைமர்க்கமாய் பாய வந்தோ கடல் மர்க்கமாவும் கமது “சேனைகள் சென்று முற்றுகைபிட்டு வேண்டுகாவலாய், கமது கப்பற்படையும் தரைப்படை கிளம்புமீபோது நினம் பட்டிரம். கலிங்கம் அழியட்டும்.” என்று கூறினான்.

“தங்கள் ஆணையை மிறைவேற்றுவேன்” என்று கூறிப்பணிந்து கின்றான் தொண்டமான். இருவீரர்களின் முகமும், கோபத்தால் சிவந்திருந்தன. முத்துப் போல் அருமிய விரிவையைத் தடைக்கவாய் மன மின்றி மன்னன், கமதுபடைக்கள், வெளியிலேகூட்டு கள்கில கூறல் வேண்டுமென்று வந்தான்.

சித்திர மண்டபத்தை அடுத்த வெளியிலேபடைகள் அணிவகுத்து நிறுத்தப்படைகள். தொண்டமான் வீரமணியை உடனதழைத்து சென்றோ, குதிரை மீதேறி, அணிவகுப்பை ஒழுங்கு பார்த்தார், படை முழுவதிலும் டிராவிட்கும் முகங்கொண்ட, அபுதாட்டன் போட்டியிடும் ஒளிவிகம் ஆயக்கொண்டாரு இருக்கை! “இந்தவரி இன்னதனத்திலே உண்டாகியிருக்கும். இன்ன போரிலே இன்னதனத்தின வெற்றி காண்கண்டேன்” என்று பழங்கதை பேசு கின்றார். படைவீரர்கள். வீரமணியின் வாழ்க்கையில் புகழ் போர்நிலைமை, அகாவது குதிரைப் படைக்குத் தலைமை தாங்கும்போது வெல்த்ததால், அவன், மிக்க மெழுவடனே மிகக்கொண்டு, காதலியைப் பரித்திருக்க வேண்டுமென்று என்ற கலியையும மறந்தான்! புதுத் தலையணைப்பெற்று குதிரைப்படை வீரர்கள், கலிங்கன், குதிரைகள் கண்களுக்கு சாம்பி இறுகியவகண்டு கொண்டு கால்களைத் தட்டி கின்றான்! கலிங்ககலியின் மாயகலிலே இந்தக் கொள்கைப்புகள் தாண்டவமாயிடு எனக்கூறி, குதிரையை வீரர்கள் தட்டிக்கொடுத்தார்கள் மன்னன் பல, விலகையாக அடுக்கியு போன்ற கட்டிக்கொண்ட கலியினர் அலகவரின் ஆரவாய், கடலோளிபோன்றிருந்தது.

பேரினக் ஒளித்தது. பேர்க் கின்றது! மன்னவன், ஓர் யானை மீசங்குறு, படைவிலகை உறியே வந்து கின்றான். புன்னகை பூக்கலாய்! கிரீசர்களின் முகமெனாய் மலர்க்கை! “மன்னன் மன்னவன் வாழ! தமிழ் மான்கள் வாழ!” என்று வீரர்கள் முழங்கிச் சேய்தனர்!

“தமிழ் மாலில் மாறிக் கண்ணை உலர அது வீரர்கள். தமிழ் மாலில் வாழ, அந்ன் சித்தப்பல, உல்கள் குறுநிலைப் பாயச்செய்யெனும்பே! செறெருக் கொள்ளலே நின்ற இங்கு உடனம் அருமகிழை மான், பெண், பெண், என்ம முற்றத்தின் மாலில் திலே போர் முறையுண்டி. காம், மன்னவையுபோ,

* போர் போதிகள் *

பெல்லியத்தைக் கொளுத்து

இரண்டம்பேரமுனி. தவக்குறவர்கள் என்ற விலி விலக்குக்குப் பிடிக்காமலிருக்க. ஆகவே அவர் அச்சமும், ஜெர்மன் துறையுள்ள பின்வாங்க கேரிட பாசு, பெல்லியத்திலுள்ள சகல இடங்களையும், கரைகளையும், கொளுத்தியெடுப்பது தமது தாணவ அபி சாரிகளுக்கு அனுப்ப இலாபிய உத்திரவு ஒன்றும், ஒரு உபரதா ஜெர்மன் அதிகாரியிடமிருந்து கண்டு பிடித்து எடுக்கப்பட்டது.

ஆளுக்கு 3 துப்பாக்கி

இரண்டாம் போர்முனையுடைய புறப்படுமி கேசகாப் பிப்படைகள், ஆளுக்கு 3 துப்பாக்கி வீசும் எழிந்து வரவேண்டுமென்றும், இரண்டு துப்பாக்கிகளைபிரச்சு மக்கள் பெற்றுக்கொண்டு, கேசகாப்டுப் படைபுடன் கூடி, ஜெர்மனியரை எதிர்த்து தடித்துக் கொண்டு வருகின்றனர் என்றும், பிரான்சிலிருந்து நபரி பிரிடன் வந்து கேசுத்துள்ள ஜசகல் வரப்பாதையினைத் தாண்டி

போதுமான துருப்புகள்

கொசோவிலிருந்து வெளியாகும் "கான்" என்ற பத்திரிகை, இப்போது பிரிட்டன் வந்து செல்புள்ள அமெரிக்கத்துருப்புகளைக் கண்காட்டியும், இரண்டாம் போர்முனை வற்புத்தவற்றை வென்றிய அளவு இருக்கிறது என்று எழுதுகிறது.

நாலே நாட்களில்!

வென்றடைவிலிருந்து கருங்கடல்வரை விரித்துப் பரப்பும் அளவு போடிகுத்துவியை பிரிட்டன் தயாரித்து, காலே காட்டியும் சாஸியவுக்கு அனுப்பி வைத்ததாக ஜெர்மன் வெள்ளியம் என்பவர் கூறுகிறார்.

விற்கவேண்டும்! என்றுகூறி தோழர் தாறுகோபலாசர் சரியார் ஒரு அறிவை விரிப்பதற்குள், இன்று அது, கலகலப்பின் கண்ணிலே படாது. மேலும் குறைத்து, வேதனைக்குட்பட்டிருக்கும் செய்கிறான் என்பதை உணர்ந்து, மனவலக்கும் மற்றையோரும் அழகுப்போது, ஆசாரியாரின் அறிக்கைப்பற்றி யோசியப்பா, சரியானதே அவர் கூறியது என்று தலை வரச்சப்பர். சந்தையிலே இருக்கேத்திலே, இன்னம் எங்கெங்கே கலகம் நடந்து என்று கேட்கவும் போகும். மிருப்பவர் மகன். பின்னர், இதனால், உறுதி நாட்டுக்குள்ளே கலிவு தோழரும் என்றுவருவர். ஆதாமயும், மக்கள் நிச்சயமாக துண்டுவட்டவர்கள், துண்டிட்டவர்கள், நபர் கொடுத்தவர்கள், தலைகூண்டவர்கள் என்று என்றுகூறி உகாபினவர்கள், இன்னம் இரண்டாம் இடங்களிலே கலகமுண்டு என்று விரைவில், காலகூறிய கலகவிடையவர்கள், ஆகியோர்மீது குற்றம் காட்டுவர். சரித்திரிலே இருக்க சம்பவம், மனவாக்கின் உலர்ச்சியைப்போ தெய்வ எளிய உத்தேசத்தைப்போ, துண்டிப்போ மிக்க பெருக்கையுள் கோத்திரிய மிக பேசாமான கவகத்தைத் துண்டிப்போ தோற்றன் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

எனவே இத்தகைய விரைக்கவரத்திலே சரிபட்டது, துறக்கி நிற்கும்படி விளக்கித்தோழர்கள் தேடுகிறோமென்கூறி. கலியோகாண்டு பரந்து புலி துர் செல்லுகிறோம் விடையே நோசலும் பிறவும் இப்போதைப்போக்கி விட்டைக் கொளுத்துவதோ எண்ணப்பார்க்கட்டே தோழர்கள்! இன்றையவரை கடைபெற்ற கலகத்திலும், கலாபுத்தின் பாதைகளிலும் கலாபுத்தின் பாதைக்கே காம் வந்திருக்கிறோம் என்பதைத் தோழர்கள் உணர் வேண்டுமென்கூறும், அமர்ந்துகொண்ட விசைச்சாருத்துச் சந்தப்பங்களை உணர்ச்சுத்துள்ள மூலம், உட்புடிலே மேலும் பல சம்

பூச்சென்.

பூச்சென் என்ற கலகத்தாக்கிய செப்படைகள், அமெரிமிகுக்க ஜப்பானியர் துருப்புகள் விரட்டியுபுத்தன்.

வட்டாலின் கொட்ட.

வட்டாலின் கொட்டப் பிடிக்கப் பதைக்கும் ஜெர்மானியர், மேலும் பலபுதுப்படைகளைக் கொண்டு வந்து குவித்துள்ளனர். போர் மிக முற்போகமாக நடந்து, ஜெர்மன் டாக்கிஸ்டிட் சபையின்க்குள்ள உயரதாமசனவை என்றபொதிலும், ஜெர்மன் டாக்கிஸ்ட் ஜாசனமாக உள்ளனர். டாக்கிஸ்டிஸ்டிலே மேற்குப் பாதைக்கே வைப்பதற்கு உட்கும் போர் மிக்க உக்கிரமாக இருக்கிறது.

120ம் மைலில்.

வட்டாலின் கொடுக்கு 120ம் மைல் இப்போதிலே கோடி நீட்டிவா என்ற இடத்திலே மார்ஷல் டிமோஷெக்கோ தீரமாக எதிர்த்துள்ள போராளிகளும், ஜெர்மன் சேனாபதி வண்புத்தமது துருப்புகளும், கலகத்தின் இழுத்துக்கொண்ட, ஜெர்மானியருக்கே ஒருசமயம் சூப்பத்தாக மூலமயுள்ளும் என்று சாபட்டர் இருவர் குறுகுகிறார். வேண்டிசுத்தியு அப்போது துறந்து ஜாசனமான சபையத்துருப்புகள் கொண்டு வந்தும், ஜெர்மானியருக்குச் சககடம் விரைவிலே குறுக்கிடுமென்று கருப்பபடுகிறது. வாலெஷ் கனத்திலே, கோவியத்தத்துருப்புகள் தீரமாகின்ற போர்த்து ஜெர்மன் படைகளை விரட்டியிட்கண்.

கடக்களை உண்டாக்கமுடியுமே தவிர, மக்களுக்கு மேலும் பண்பும் கலகவகை விரைவிலே குறுக்கிடும் தவிர, இன்று கிளர்ச்சி கொம்புக்குத் தமது உடலை விறகுளர்க்குவோம், செக்கோவிய சேயாக்குருவோம் என்று வீசார்போக மக்கள், காண்ப்போவது நாம் மயிலே. மூலமுண்டத்தைச் சந்தி உட்காந்து கொண்டிருக்க ஆரியத்தவர்களை பண்ப்பெருவர், பிறகு.

தோழர்களே, உங்களின் துருப்புகள் மறைவாது, அருகத்த தடவுத்தோடும் தடவுத்தோடும், காலி விரித்தவர்க்காம் காம் உட்கதிய கிளர்ச்சியிலே பட்ட அடி இது என்று எண்ணி நீங்கள் மகிழ்வீர். ஆனால் இருந்த துருப்புகள்க்காடி, துருப்புகளிலே பரவல் மக்களின் கண்கள்க்காடி, காலிவு கட்டப்பட்டவர்க்காடி, ஆரியத்தவர்க்கோ பிறகு, ஆளுக்குக் கொஞ்சம் என்று அதிகாரத்தைப் பம்பிட்டுக் கொள்க. இன்று கடைபெறும் அடிக்கு முகந்தோன் அவர்கள் கொடியில் மதப்பர், வெள்ளையருடன் குதகலகத்தை குறுக்கிடுவர்.

"தாக்கிப்பிலே குண்டு இருக்கும் வகையில் கட்டென்" என்று கூறிப் பாரிய கொடுக்கப்பற்றி அவர்கள் பெரினசே தவிர, பிறகு, மகிழ்ச்சிப்பதிலை கிடைத்தபொது, பஞ்சாய படுகோகலையை மறந்து, வெள்ளையருடன் உலகாமாக்க காலகத்தித்தோன் என்பதை மறக்கவேண்டாம். நீங்கள் கீழ்தும் இரத்தம், ஆரியருக்கே அதிகார அடிக்கோ நீதாக்கப்பெறிறது, இதை அறியின்.

இயக்கம் சரியான வழியிலே செல்லாது, பணர்காச் செயல் மிகுந்துகிடட்டும், என்ன விரிசுடன் காணமுடியாது என்று காப்பவர் கிறிப்போத்தர். அவர் அன்பர்கள் பனதகாசச் செயலில் இறங்குவது சரியா! இதை கோரியுக்கோ.

ஞ்சுப்பந்தெழுமல்.

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

உள்ள பரமபிதாவின் மண்டலத்திலே, இது கடக்கிறது. கடத்தாது என்று என்னைத் திருப்பிக் கொடுத்தேன். நான் கண்டேவினேன். மானவிலே இதைக்கொண்டு கண்டோர் கண்டோர் மீண்டது மில்லை, மீண்டோர் கண்டதுமில்லை. கடத்தாது பரமபிதாவுக்கு இது சரிக்கின்றன, சூரிக்கின்றன, என்னை அங்குபோனாமி. என்று சொல்கின்றனர்.

காடவிலேயுள்ளும் கள்ளர் கூட்டத்திலே, ஒருவர் தலையை ஒருவர் அறிவாது வெட்டுகின்றனர், கொல்லச்செய்து, கொண்டைக்காரியிடம் கொல்ல வேலை கோரியும் கேரத்திலே பெரியதால் வந்த சண்டை, வாய்பு வாய்க்கால் சண்டை, முத்தவயற் றிலே தலை உருவாக்கெடுத்திருக்கும். அத்தகையவர் களைக் காட்டுமாராண்டுகள் என்று துறந்துகொள்கும், சட்டர்கள் என்று சொல்லும், கொடியுரியும் கொடுமை யானகா என்று கண்டுகொள்கும், கல்லறையும் கண் பெறுமற்றவர்கள் என்று சொல்கிறோம். சட்டம் தண்டிக்கிறது. இதோ, புராணத்தின் படிபாத்தால், சிறைமுகத்தாலின் சிறத்தைச் சம்பையான்றத் சொழிவினா எதிரொலி! உமது உவள்களின் இலட்சணம் இதுவென்று புராணிகளின் நீட்டி, அத்தனக்கேட்டி, காதகம், என்ன ஊற்றிக்கழுகிச் சுத்தம் செய்வது, கூறுங்கள். கமது கலை வேளையானே இந்தகையே புராணம் குறிக்கும் திட்டத்திலே இல்லாது, கொலை கொல்லும், வாயு முத்தவயற் புத்திரம் அடக்கி இருக்கும் பாயம்போல் பதனிக்கிக்கொள்ளுதல் இடத்திலே இருக்கிறோம், என்று நான் என்னவி மெய்துவனே. ஒரு காரணம் எம் சித்திக்கொண்டால் எவ்வளவு பாடு பட்டிருப்போம் எவ்வளவு பாடுபட்டார்கள் தேய் கணம் முயலும், அந்த பிரயச்சாரியின் கலை சபா வந்தால் ஆசாந்தத்திலே இருக்கும் அகலிகையை, இத்தான் சிறப்பந்தது, அத்தகையக் கோழியுருத் வேண்டுமென்று பின்னர், உடலெங்கும் யோனிய யாகு என்று முனிவர் சாயிட முழித்ததும், பின் னர் உளர்ந்தும்மெ அந்தக்கோயம் தெரியும், மற்ற வர்களுக்கு ஆயிரக்கணையையேனாலுமே இருப்பாய் என்று மற்று பெற்றதுமாயி கதைகள் படிக்கும் போது, எவ்வளவு, மேலப்ப, இந்த வேளம், இங்கே உடைக்கோ, மனைக்கோ, ஊருக்கோ, பேருக் கோ, இத்தனை பெரியவர்கள் இத்தகைய அபத்த வசுவதில்லை, என்று என்னி திருப்தி அடையாம விரைகுமுடியும், கூற்றும் கமது ஆத்திக ஆழியிலே அதுதான் முற்றும் அன்பர் குறாவன்.

நேவலோக விஷயமாகக் கூறப்பட்டது, கண்ணி கதைக்கு முலாகம், இனக்கோவன் பிடிவாதை எடுத்தவர்களைத் தொடங்கியதால், மேலே கூறவேண்டுமென்று. சிலவற்றின் தாண்டவத்தைக் கண்டு பொருமை கொண்டு பார்வையார், "மீறுதது உன் கத்தனத்தை" என்று சொல்கிறார். சிலவர் வன் என்று சொல்கிறார். சேரக் குறுத்திறது. "சரி சத்தி பெரிதா சிலன் பெரிதா" என்று உரை உரைக்கிறார்.

பாற்குள் தேவதர்களை! ஆண்டவன் குழிப்ப திலே சதப்பி ஒருவரை இருக்கும் வித்தகை! யா பெரியவர்கள் என்ற சண்டை உடக்கிறது, சகலமும் உளர்ந்தவர்கள் சண்டையிலே.

சத்திகள் பெரிதி! சிலமே பெரிதி! இல்ல சத்தி தான் பெரிதி இல்ல, இல்ல, சிலமே பெரிதி! என்று சம்பந்தம் உட்கொண்ட கோபச்சியோடு வேறு முடியில், "ஓ! சத்தி! ஆளவந்தால் என்ன அமைதித்தாய். சி யுதேவத்திலே பிறந்து பட்டாபாடு பட்டி. பிறகு உம்மை வந்தவளாய்" என்று சிலவர், சத்தியைத் தேசபிரகீடம் செய்கிறார். அந்தசத்தியான், கண்

னை! இது இனக்கோவனின் கதை, இனக்கோவ னுடையதல்ல! இது சிலிமா அத்தகாப் சிலப்பதிகார மான! இது சித்தனக்குத் தேவையானதா, சிறந்தி இலட்சண மினக்கத்தொரு அலகியைப், பகுத்தறிவுக்கு ஏற்றதா, பாமசரின் அறிவுக்கு மிகுந்தா, அன்றி அவர்களுக்கு அபிதூ: என்பதை அன்பர்களை, யோசித்தவாபாருக்கள்.

கண்ணி பல கஷ்டமனுபவித்தது, பண்டையமே மானச்செய்து, மதறையை தீப்பிடிக்கப்பட்டது, ஒழித்த மிதகையிலே, சிலவற் கூப்பிடுகிறார், "சத்தி! ஓ! சத்தி!" என்று கண்ணி விழித்த, சிலவர் மிதக்க, பின்னர் சத்தி உறுப்பெற்றுத் தன் தவறை உணருவி ழுள் சத்தி, கண்ணி உறுத்தகை உலர்க்கார் மற்றா திருக்க, சிலவர், சிலபாதி, "இதனை உலர்க்காரப் தினிக்கடவுளாகக்கொண்டு உணர்குவாரம்" என்று கட்டிவிட்டிருக்கிறார். ஆராய்ந்திலே சத்தி வெகம் வாது என்ற புராண ஆபாத்ததை இனக்கோவன் திட்டிலே, இருந்தபின் அபாத்ததானேயே முடிக்க வேண்டி கோரிவிடுகிறது. இனக்கோவம் இதனால், மாதவியைப்பிரித்து கோவலன், கண்ணிடம் வந்து கோர்த்தாய், கண்ணி கண்டித்ததொடும் சட்டது என்று "தினேயுள்ள திருநெல்சான்" என்று சொல் லுவதற்கு கோவலன் வன்! சத்தியே கண்ணியைக் கொன்றுவதாகக் கதைவல்லவியதாய், கடைபாடு பத்திரியாகவே இருக்கச்செய்யவேண்டிய பொறுப்பு, கடைசியில், சிலவாரும் சத்தியைப் பேராய் கோரக் செய்யும்பொறுப்பும் கதை எழுதினோருக்கு ஏற்பட்டது. சேற்றிலே எவ்வளவுத்தாய், எழுதித் தானே பிரவேசனம். செக்கெய்த் தினேயுள்ள, அது கொட்டித்தானேயிருந்தது. அதுபோல், புராண ஆபாத்த திலே துவக்கினார், எனவே புராண ஆபாத்ததானேயே முடிக்கவேண்டி கொடுகிறது. இனக்கோவ னுடன் செம்பொன்னை இனக்கோவன் பித்தனையாக்கித் தருகிறார் என்று நான் கூறினதிலே தவறு, கூறு கல் கோடேயாம்.

ஏன், கதைகள் இப்படி கோணலாக்கினார்கள்! சிலப்பதிகார ஆசிரியரின் சித்தனையிலே கோவன் கண்டுபிடித்து அத்தன் செம்பொம்படுத்த சிலவோக கதையைப் பிடித்திழுத்து வைத்தெய்ந்தாய் காரணம் என்ன? என்று கூடபேசுகள். அத்தன் அறிப, ஆதியை விட அந்தத்திறுத்து ஆரம்பிக்கவேண்டும் அன்பர் களை.

நான் கூற்றினேன், கதையின் கடைசி கட்டத் திலே, சிலவர் தோன்றி, சத்தியை மன்னித்து கண் ணைச் சிலையைத் தமது காட்டத்தால் உண்டாக்கு வித்தார் என்று அந்தக் கட்டத்திலே இருந்திருந் துடையம்! இங்கு இனக்கோவன், கலைக்கொண்ட மட்டு மல்ல இனக்கோவன் செய்கிறார். அ தகை என்னுமப் போது இருதயம் துடிக்கிறது. கண்ணியின் சிலை, ஏற்பட்டதில்லை என்ன, இல்லியிப் சான்மப்படி! இனக்கோவன் எழுத்திப்படி எண்ணப்படி அபா ரத எழுத்துவேறு, சிலையைச் சிலவற் சிறுத்தக்கி ழுள், ஆனால், செக்கயிற் பரிசுந்தானவரும் அறிவர், கண்ணியின் வரலாற்றனைக் கோள்சிறப்பாடு இனக் கோவலன் தால் இயற்ற, இனக்கோவலனின் சகோ தரர், சேனை செக்குருவான், அத்தகைய பத்தினிக்குக் கோயில் கட்டினோன், சிலை அமைப்பதில் என்று கூறி, சிலைக்குக்கல் இயைத்திலெடுப்பை என்னுத்தது இயம்பு சென்று ஆல்கு எந்தித்தக் காவலியைப் பதுமர் ஆரிய மன்னர்களைப் பேரிலே வென்று, அவர்களைத் தவிர்த்து கன்னோன்று, பத்தினிக்குச் சிலைய் கோ யிதும் அமைத்தான் என்பதை திராவிட மன்னரை, திராவிடப் பெண்மணியின் திராவிடக் குணத்தை உலகு உணரட்டும் என்பதற்காகக் கோவலனாக, ஆரிய மன்னரை நாயிடித்தது, அவர் திராவிடக் கல்லை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தான் என்று இந்த இனக்கோவன்

மறைக்க, மன்னர் தெரிந்துகொண்டிருக்க, தெரிந்த சிலரும் தங்கக்க, சில சிலனாச் செய்தார், வானம் பூங்கையே கண்ணடியாக அலாற்றித்தான் என்று கட்டிப் பூங்கையே பூங்கையாக அலாற்றித்தான் தெரிந்தது அது தான் போதும் என்று பரிசாப்பிட்டு இருப்பேன், இவர்களும் கைவிடப்பட மட்டுமிருப்பின் இதற்குமேல் எதிர்பார்க்க முடியாது என்றெண்ணிச் சுமமா இருப்பேன், இது இனக்கொன்றி திராவிட ஆரியர் என்ற இனப்பகுப்பை, பூர்வகாலப்போர், திராவிடமேற்பாடு அடியைற்றை வேண்டுகின்றே மறைக்கச் செய்யும் சதி இதனைத் தமிழகம் தாக்குதலாக அறிவிக்கும் கற்றோரே. சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சியாளரே! செந்திரன் குச் சந்திர வேலை கொடுக்க, இந்தச் சந்திரவதைக்கு நீங்கள் உட்கையார் கண்டும் கேட்க மறுக்கும் போக்கு உதவாமா? எதற்காகச் சிவசெய்த வர வற்றை இவ்வளவு தகவிலாக மாற்றுவது ஏன் இந்தச் செந்திரனாக? கேட்பார் இவ்வாய் இங்குடைய இவ்வளவு கற்பனாச் சந்திரனாக எவ்வளவு மிகை சிம்கின்றனரோ, சிலப்பதிகாரத்தை இந்தச் சந்திரவதை செய்திருப்பதைக் கண்டு, சிந்தம் ஏழ வேண்டாமா? செந்திரன் காட்டவின் சிறப்புக்கு இத்தகைய பரிசும் அறிவிக்கத்தக்கதாய் செல்கக் கண்ட நான் முன்வர வேண்டாமா? தமிழர் இவ்வளவு, தமிழ் கடத்திச் சிலப்பதிகாரத்தை அப்படியே படம் எடுக்க முடியும், சிந்தில் மாற்றங்கள் சினிமாவுக்கேற்றபடி செய்யவேண்டாமா என்று வரட்டுவர். மாற்றம் தேவை என்பதைக் கவனத்தோடு கொள்கிறேன். ஆனால் தக்கைய மாற்றம் தேவை. இருப்பதற்குச் செய்வது போன்ற மாற்றம்! என்று ஆச்சரியம்! என்று இருப்பதற்கு

அடிக்கடி கூறக்கேட்டுள்ள காட்சியில். இருப்பதற்குச் வந்த தொழர் N. S. கிருஷ்ணன். இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தைத் தழுவிவது என்றும், சிவபெருமான் பெயர் இனக்கொன்றி என்றும் விளையாடும் செய்கிறார்களே, இது ஏன் ஆச்சரியம்! என்று கூறியிருப்பேன் தவிர அவர் மனதிலே அந்த எண்ணத்தான் இருந்திருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்.

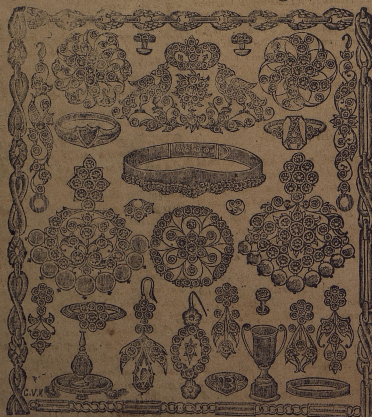
பழையகாலியம், சரிதம் துவகவற்றைத் திணைக்கு ஏற்றபடி மாற்றிக்கொண்டதை கால் தவறிவந்து கூறு பவனல்ல. கண்ணகி படத்திலேயே, இருப்பதற்குச் தாமிசெருகல். ஆனால், அதன் சோபிதம் படத்தின் வெற்றிக்குக் காரணமாக இருக்கிறது. அறிவுக்குப் பொருத்தமான முடிவுக்குத்துக்கு மாறுகயிலாததுதான் சருத்தாகவோ, மிகக்கவகவோ, இருக்கும் சருத்தை புகுத்திவந்திருக்கிற காட்சிகள் அமைப்பதைக் கவனமாக வேற்கிறேன். முடிக்கருத்தையே கொடுத்தபடியும் வித்திலே மாற்றம் இருப்பது, அட்டா செய்தலென்பேன். இனக்கொன்றி, ஒரு பத்தினியின் பெருந்தருள் தை ஒரு பரத்தையின் காது மத்தையத்ததை, ஒரு வணிகனின் வாழ்க்கையில் பலவற்றைக் கண்டு, ஒரு வகு சகனின் மேசத்தை ஒரு மன்னனின் அலகைத் தை விளக்குகிறார், சிலப்பதிகாரம் மூலம். கண்ணகி கதை மீதே இந்த மூலமே முறிவழக்கப்பட்டு, இவ்வளவு, கைவந்திலே கேட்ட சில சகதி சமவாத்தால் வந்த தொல்லை என்று முடிக்கிறார், இனக்கொன்றி ஜனியார் இது சரியா, முறையா தருமா? என்று கேட்கிறேன்.

அதிலும் சில உண்டான விதம்பற்றி அவர் திரித்திருப்பதைத் தமிழ் உணர்ச்சியுள்ள யாழ் மன்னிக்க மாட்டார்கள். (5ம் பக்கம் பார்க்க)

பாஷா சாஹிப் என்கிற B. சையத் காசிம் சாஹிப்,

ஷாப் & நகை வியாபாரம், பெரிய காஞ்சிபுரம்.

சின்னடாஸ்தாக் கணமும் அம் பிச்சையுற்பொது ஜன கன் மதிப் புறம் பெற்றது. எமது கூடையின் சுந்தரவந்திற் தேற்றியுயமா திரி சவரப்பொன் ஆபரணம் கூறும் வெளிப் பார ஆணைத் தலவா திணை வெளனிச் சயா எகலும், பஜார் விழக்குகிறோம் வரை சயா மகலும், உத்தர வந்தத்துடனும் கிடைக்குமா.

செகாநா செகா நிகராகுக்கு, தே வையான எல்லா விதமான ஆபரணங்களையும் குறித்த காலத்தில் குறைந்த கூலியில் சிறந்த முறையில் அனுபவம் வாய்ந்ததொழிள்ளரைக் கொண்டு தயாரித்துக்கொடுக்கப்படுகிற.

தயவுசெய்து ஒருமுறை ஆர்டர் கொடுத்து உன் மைவை உணர்வாய்.